

Milí bratia a sestry, milí pútnici, domáci.

Toto je deviate stretnutie nášho Spoločenstva Ctiteľov Panny Márie Trnavskej. Stretávali sme sa v rôznych farnostiach. Mali sme v úmysle šíriť úctu k Panne Márii Trnavskej, ktorej kópia milostivého obrazu nachádzajúceho sa v Bazilike sv. Mikuláša je aj teraz tu pred oltárom. Boli sme v rôznych farnostiach, na rôznych miestach a zazneli rôzne príhovory na tému dôvera. Dôvera, ktorá akoby sa strácala: Prestávame veriť jeden druhému, neveríme politikom, neveria deti rodičom, možno ani rodičia deťom... A som si vedomý, pozorujem to aj vo farnostiach, že ľudia prestávajú dôverovať spoločenstvu, do ktorého každý z nás patrí, a tým spoločenstvom je cirkev.

V homíliách kazateľov počas stretnutí zazneli rôzne myšlienky. V Šoporni to bolo o dôvere, v Červeníku hovoril dp. o svojom povolaní, a v dnešný deň, na posledné stretnutie sa vám aj ja chcem prihovoriť. Bolo ťažké vybrať, čo ešte by sa dalo povedať. No a potom sa usmejem, a poviem si, že dnes je slávnosť Ducha Svätého, a my veríme v neho. Nech sa teda Duch Svätý prihovára a doplní, to čo chýba nášmu snaženiu.

Môžeme si v tejto chvíli položiť otázku: „Čo sa vlastne za tých deväť mesiacov zmenilo? Kam sme došli? Čo sa stalo?“ Prvotná odpoveď, ktorú by som asi dostal od mnohých z vás byt bola: Nič! Nič sa nezmenilo, naďalej mnohí kývnu rukou, keď im hovoríme o cirkvi, mnohí ľudia sa pohrdavo pousmejú, keď im hovoríme, že sa modlíme za dôveru v cirkvi, o dôveru v cirkev. A možno títo ľudia majú z časti aj pravdu a nečudujeme sa im. Pretože ak chce niekto získavať dôveru, musí sa aj meniť. Ak mne niekto neverí, ak som stále taký istý, zbytočne mu budem hovoriť „dôveruj mi, ver mi“, ak som nič neurobil preto, aby som sa zmenil.

Na jednej strane nevidíme zmenu, ani cestu, kadiaľ sa uberať ďalej. To je prvý pohľad. Ale je to veľmi ľudské. Ľudskými očami nevidíme toho veľa. Ale dovoľm si tvrdiť, že sme na deviatich stretnutiach urobili veľký pokrok, ale zatiaľ ľudskými očami nič nevidíme. Neverím však v osudovosť. Poznáte aj vy mnohých, žiaľ aj kresťanov, ktorí hovoria, že „osud to tak chcel, takto to malo byť, takto to zariadil...“ Zostávame zarazený a premýšľame, že ak sme veriaci v Krista, nemôžeme veriť na nejaký osud. Na osud nemôže kresťan veriť, pretože verí v Boha. A veriť v Boha – to znamená aj veľa vecí meniť. Aleak hovorím o osude, tak pripúšťam, že to všetko takto musí byť - tam nič nezmeníme. Ale prečítame si Sv. Písmo, a zistíme, že v dejinách izraelského národa a aj v NZ, často Boh vypočul prosby tých, čo ho prosili. Veríme, že k Bohu nejde ani jedna modlitba bez toho, aby nebola vypočutá. Ak by sme neboli Kristovi nasledovníci a služobníci, tak sa môžeme uspokojiť s osudom a povedať, že takýto je svet, takto teraz ľudia zmýšľajú, takto na nás pozerajú, takto to je a nechajme to tak, pretože s tým nič nespravíme. Postupne by sme sa možno začali uzatvárať a vznikala by tak jedna sekta. Hovorili by sme si svoju pravdu, ale pred ľuďmi by sme sa zatvorili, aby sme sa náhodou nezmenili. Ale my sme Kristovi služobníci. A verím, že tak ako sme tu, každý máme vieru v Ježiša Krista, že Kristus je centrom nášho života, a že Boh môže robiť aj proti ľudskej nádeji, ako to povedal apoštol Pavol: „V nádeji proti nádeji“. A Boh môže meniť aj to,

čo už bolo uzavreté. A možno každý z vás by mi vedel povedať príbeh, kedy už všetko bolo stratené a zrazu sa to otočilo inak, ako sme si my mysleli.

Keď som pôsobil v Trnave, často som to počúval od pútnikov na Novéne. Ľudsky to bolo až neuveriteľné, ako tí jednotliví ľudia dôverovali, neprestali chodiť na Novénu, kým sa im nesplnil ich cieľ. Mali nádej a hovorili si: odovzdal som to a tu už iba ty, Bože, môžeš povedať rozhodné slovo, ty môžeš aj vtedy, keď sa to na prvý pohľad zdá nepochopiteľné a nevyriešiteľné.

Pred pár týždňami bolo písané v Katolíckych novinách o treťom fatimskom posolstve. Keď sv. Ján XXIII. dostal do ruky obálku s tretím fatimským posolstvom, nechal ju zapečatiť a odložiť do archívu. To isté urobil Pavol VI. A keď bol 13. Mája spáchaná atentát na sv. Jána Pavla II., tak v milostivom roku 2000 pápež zverejnil toto posolstvo a povedal, že posolstvo sa naplnilo vtedy, keď bol na neho spáchaný atentát. Samozrejme mu začali oponovať. Hovorili o tom, že podľa tohto posolstva má byť pápež zastrelený a zomrie. Vtedy Ján Pavol povedal, že modlitby ľudí od roku 1917 vykonali pre tento svet veľmi veľa, a Boh zmenil rozhodnutie, že pápež nezomrie, iba bude veľa trpieť. Fatimské posolstvo sa naplnilo na „mojej osobe“, povedal sv. Ján Pavol II.

Toto je to, čo si musíme uchovávať vo svojich srdciach. Nikdy si nesmieme dať vziať našu nádej. Nádej aj vtedy, keď celý svet bude stáť proti nám: „Ak je Boh s nami, kto je proti nám?“ Ak je Boh v našich životoch, môže sa proti nám postaviť celý svet, ale my sme chránení samým Bohom. Túto nádej – v božiu ochranu a pomoc - si nikdy nenechajme vziať! Kto nemá nádej, privádza ho to často až do zúfalstva. A ak by sme nemali nádej, že Boh vypočuje naše modlitby, prestaneme sa modliť. Načo by to bolo? Ak mu neveríme, načo by sme mu to prednášali?! A ak verím v silu modlitby, tak verím, že ak aj momentálne spoločenstvo cirkvi nevzbudzuje dôveru, tak prosím s dôverou Boha, aby to, čo nemôžem urobiť ja, nech urobí On. Ale nehovorím to ako prázdne a slamené slová, hovorím to s veľkou dôverou. Ak v roku 1710 povedali predstavitelia mesta Trnava vetu „odvažujeme sa dúfať, že na tvoj príhovor, svätá Matka, sme zachránení“, čím sme my iní, že by dnes nekonal Boh vo svojom ľude? V čom sa ľudstvo zmenilo, že by Boh už nechcel vypočuť prosby a modlitby svojich verných? V ničom! Možno sa len my menej modlíme! Menej skladáme ruky a hovoríme si o zbytočne strávenom čase modlitby. Nie! Keď sa modlíme s dôverou a vierou, Pán Boh má iné meranie času ako my. Ani jedna modlitba z týchto deviatich mesiacov, nebola zahodená, nepadla na zem, bez toho, aby neprinesla úrodu.

Čítal som životopis kardinála Tomáška, ktorý bol na audiencii u pápeža Pavlovi VI. Sv. Otec sa obrátil na kardinála Tomáška s otázkou: „Povedzte mi, pán kardinál, aká je teraz situácia v Československu?“ On dopovedal: „Sv. Otče, katastrofálna! Už nám nezostáva nič, len sa modliť!“ A vtedy sa na neho Pavol VI. prekvapene pozrel a hovoril: „Takto hovorí kardinál rímskej cirkvi? Už nám nezostáva nič iné len sa modliť? Ved' to je prvé, čo musíme robiť, že sa musíme modliť!“ Krásna lekcia. Vtedy, keď bolo všetko beznádejné, (rok 1976 a starší viete, aké to boli pre cirkev ťažké roky), ale ľudia sa aj vtedy modlili a nestrácali nádej.

Ako napríklad Silvester Krčnery, ktorý povedal komunistyckým vyšetrovateľom: „vy máte moc, ale my máme pravdu“! A aj v tých ťažkých a na prvý pohľad beznádejných časoch, ľudia neustále prinášali obety. Či už to bolo v továrňach, zamestnaniach ... a obetovali to za cirkev. Milovaní, možno sme znechutení, možno sme ubitý z prejavov, ktoré vidíme... Aj to patrí k životu. Ale nikdy nepovedzme, že nebudeme Boha prosiť, lebo vtedy sme všetko skončili. Nikdy nepovedzme, že už nemáme nádej, lebo vtedy sme všetko prehrali. Nikdy nepovedzme, že Boh aj tak neurobí o čo prosíme - lebo vtedy prejavujeme nevieru. Lebo aj keď Boh neurobí v čase podľa našich predstáv a očakávaní, predsa stojí vždy pri človeku. Boh je neustále s nami. Ak by sa nám aj zdalo, že nás opustil, nie je to pravda. Ale to už je vec viery. Ak by sme mali vieru ako horčičné zrnko, dokázali by sme vrchy prenášať.

A tak na záver týchto našich stretnutí vás chcem povzbudiť, aby ste nestrácali vieru, nádej a lásku. Tieto tri veľké Božské čnosti, ktoré nás robia Kristovými a Božími, a ktoré možno svet nepozná, ale my si ich zachovajme. Prijmime ich do svojich srdc a vždy si ich uchovajme. A vtedy uvidíme veľké zázraky. Možno nie počas týchto deviatich mesiacov – ale určite sme položili základ niečoho, čo vie len Boh, ako na tom bude stavať. Na tomto základe dôverných modlitieb, nech Pán Boh stavia. Nech z nás urobí Kristových nasledovníkov, aby na nás, ako na prvých kresťanoch svet poznal, ako veľmi ho milujeme. Kiež si toto vedomie odnášame z tohto posledného stretnutia a viera, nádej a láska nás nikdy neopustia.

Verím, že sme sa tu s láskou stretávali, s vierou modlili a nádej nech máme vo svojich srdciach. Amen.